

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. III. A Patriarchatu in Gallia erigendo semper Galli abhorruerunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

Concilium Nicænum ait, *Mos antiquus perdu-* Can. 6.
ret in Ægypto, vel Libya & Pentapoli, ut Alexandri-
nus Episcopus horum omnium habeat potestatem,
quoniam quidem & Episcopo Romano parilis mos est.

4. Schismatici Græci, quamquam ipso-
rum intererat restringere auctoritatem Pa-
palem, fatentur nihilominus, Patriarcha-
tum Romanum per universum Occidentem
extendi. Nilus Archiepiscopus Theffaloni-
censis testatur, datum esse Episcopo Ro-
mano, ut præsit omnibus occidentalibus. De Prima-
Barlaam & Zonaras Monachi jus idem Pon- tu Papa.
tifici tribuunt: estque res hæc tam manifesta, Jacobus
ut ne eam quidem Jacobus I. Angliæ Rex in- Rex in
ficiatus, Romanum Pontificem Occidentis Apolog.
Patriarcham agnoscat. Scio, inquit Patriarchas pro ju-
in Ecclesia primitiva extitisse; sed & inter illos de rari. fide-
principatu magna contentione certatum est: quod si litatis.
in eo quaestio adhuc verteretur, meo libens suffragio
primum locum Episcopo Romano deferrem: ego Occi-
dentalis Rex Occidentali Patriarcha adhererem.

§. III.

*A Patriarchatu in Gallia erigendo
semper Galli abhorruerunt.*

Quantumcumque ferventia inter Gallia
Reges & Pontifices orta fuerint dissidia,
nunquam Regibus subiit cogitatio, ut se in-
stitutione Patriarchatus, s. Sedis jurisdictioni
subducerent. Quod argumento est, eos
id facinus constanter exhorruisse. E converso
quoties in solam rei hujus tentandæ suspicio-
nem venerunt, id graviter molestèque tulerunt,
velut Nationi suæ summè injuriosum.
Neque aliam ob causam Optatus Gallus om-
nium

nium regni Ordinum indignationem incurrit, nisi quòd Galliam, institutione Patriarchatus, de meditato Schismate accusaret. Hunc libellum damnavit Curia velut seditiosum, *natumque scindere unitatem Pontificem inter & Regem, S. Sedi semper devotissimum, quales & sunt subditi, exemplum ejus secuti.*

Manda-
tum Par-
lamenti
23 Martii
1640.

Anno
1640.

Concilium Provinciale Parisiis celebratum damnavit eundem libellum uti Gallis omnibus injuriosum ob motam Schismatis suspicionem: *cujus per Dei gratiam, inquit Prælati, ne umbram quidem nos inter reperias.* Huic Censuræ, quotquot tum erant Parisiis, Episcopi subscripsere. Mirum est porro, inter recenter edita Cleri monumenta non reperiri Censuram hanc; tametsi illic reperiat quædam Inquisitionis Censura lata in Scriptum quoddam contra *Optatum Gallum*, quod fuerat in Galliæ vindicationem promulgatum.

De con-
sensu Hie-
rarchæ &
Mo. ar-
chæ p. 104
de som-
nio Pa-
triar. ha-
tus.

Habertus, postmodum Vabrensis Episcopus, *Optati* de meditato à Gallis Patriarchatu deliria refutans, ait: *Novum quidem ac insolens, cunctisque retrò Ecclesiæ atatibus inauditum, aliquem à Pontificis Romani potestate & communione secessisse, & contrariam illius Cathedræ Sedem erexisse sub nomine Patriarchæ, qui antea Patriarcha non esset. . . . Ex illis sublimioribus Patriarchis multi in Romanum Pontificem, Episcopum Patriarcharum insultaverunt. . . . In Occidente verò quis unquam Episcoporum adversus Romani Pontificis Auctoritatem Patriarchæ nomen assumpsit? Potestatem usurpavit?*

Soli ergò Schismatici inter dogmata Liberatum Ecclesiæ Gallicanæ recensere possunt, quòd Patriarcha stabiliri possit in Gallia, si Regi Papa non placeat. Sed à quo tandem Patriarcha

cha

cha ille dignitatem auctoritatemque ceteris Episcopis superiorem acciperet? A Galliae Prælati? At nemo dat quod non habet: præterquam quòd Prælati in præjudicium & gravamen Successorum suorum statuere nihil possint. An ergo ab ipso Rege? At nullus verè Catholicus Rex jus sibi arrogat novam stabiliendi potestatem spiritualem: Et quo demùm titulo jus sibi Patriarchatum instituendi arrogaret Galliae Rex, qui ne novum quidem Episcopatum erigere potest sine S. Sedis auctoritate?

Cum Childebertus Episcopatum Meloduni erigere meditaretur, Leo Archiepiscopus Senonensis ipsi significavit id esse Sacris Canonibus contrarium. Monitioni Princeps acquievit. Sigebertus longiùs progressus, Episcopum Castelloduni re ipsa ordinari jufferat: sed Concilium Parisiense facti irregularitatem ipsi exposuit tantâ efficaciam, ut mox extinctus fuerit Episcopatus ille novus.

Verùm etsi Magistratus nonnulli non tantum à Patriarchatu abhorrent, quantum abhorrent re ipsâ; quisquamne sibi adeo blandiri posset, ut crederet consensuros Galliae Episcopos? Ne quid dicam de sensu quem ipsis inspirat religio; an non illis & dulcius est & gloriosius, S. Sedi immediatè submitti? Si enim novo Patriarchæ sic subessent, ut non propterea ab ea, quam jam debent Apostolica Sedi, obedientiam eximerentur; antiquo jugo adderetur novum. Sin autem, valedicto Pontifice, soli parèrent Patriarchæ, nec jam Catholici essent, nec fortis etiam melioris; cum idem obedientiae jugum, mutato dumtaxat Superiore, subirent.

Non est inutile hoc loco observare, si stabilito Patriarchatu pristina maneret Pontificis in Gallos jurisdictio, nihil profuturum Patriarcham Novatorum intento. Si autem subtrahant se Pontificis jurisdictioni, Religio everitur Catholica: & in hoc systemate non Patriarchatus solum, sed etiam Episcopatus esset inutilis, brevique interiturus. Eruditus quidam Calvinista animo sincero professus est, *si talis crearetur Patriarcha, consequenter necessarium fore, ut hi penes quos stat regimen, novam in regnum ipsum introducant Religionem.*

Bayle.
Nova de
Republ.
litteraria.
Julius an.
1685. p.
712.

§. IV.

*De dissolvendo pacto, seu ut vocant,
Concordato.*

Quemadmodum Pactum initum inter Leonem X. & Franciscum I. vinculum est quo Galliae reges Sedi Apostolicae arctissime colligantur, ita qui in Schisma propendent, de hoc dissolvendo mussitant. Dissolutione Pacti viam sterni existimant ad Patriarchatum, aut saltem multum sibi emolumentum obventurum imaginantur. Quapropter verbo rem hanc attingere visum est, ut quo fine hæc quidam subdole machinentur appareat.

Non est hic locus ostendendi Pacti æquitatem, commoda quæ regno procuravit, & quæ cavit mala. Notasse sufficiat, eos qui id solvi cuperent, non minus malum in Regem quam in Pontificem animum prode-
re. Conantur enim pretiosissimam Regali coronæ gemmam surripere.

Enim-